KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 22.12.2021 r.
COM(2021) 570 final

2021/0430 (CNS)

Wniosek

DECYZJA RADY

zmieniająca decyzję (UE, Euratom) 2020/2053 w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Pandemia COVID-19 spowodowała najgłębszą od wielu dziesięcioleci recesję gospodarczą w UE[1], która wywołała szybką i zdecydowaną reakcję polityczną zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym. W uzupełnieniu do swoich „automatycznych stabilizatorów" wszystkie państwa członkowskie wprowadziły nadzwyczajne działania dyskrecjonalne w celu wspierania działalności gospodarczej i łagodzenia skutków społecznych.

Również UE podjęła bezprecedensowe kroki w celu zaradzenia kryzysowi. Wieloletnie ramy finansowe UE w kwocie 1,8 bln EUR w cenach z 2018 r., w połączeniu z Instrumentem Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy (NextGenerationEU), stanowią największy w historii pakiet stymulacyjny finansowany z budżetu UE. NextGenerationEU został formalnie zatwierdzony przez Radę w dniu 14 grudnia 2020 r.[2] przy wsparciu Parlamentu Europejskiego; w ramach tego instrumentu zostanie uruchomione 750 mld EUR (w cenach z 2018 r.) pozyskanych na rynkach kapitałowych, aby w ograniczonym okresie sfinansować konkretne działania na rzecz odbudowy i zwiększania odporności i w ten sposób pobudzić wzrost gospodarczy i umożliwić inwestowanie w odporność oraz bardziej ekologiczną i cyfrową przyszłość.

Niezbędne są dostateczne dochody na pokrycie rozłożonej na trzy dziesięciolecia spłaty kosztów finansowania pożyczek w ramach NextGenerationEU. Spłata kwoty głównej, która musi zostać zakończona do końca 2058 r.[3], może rozpocząć się przed zakończeniem wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027, jeżeli kwoty niewykorzystane na spłatę odsetek będą niższe, niż planowano i w przypadku wprowadzenia nowych zasobów własnych[4].

W ramach porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 16 grudnia 2020 r.[5] Parlament Europejski, Rada i Komisja stwierdziły, że wydatki z budżetu Unii związane ze spłatą Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy nie powinny prowadzić do nieuzasadnionego zmniejszenia wydatków na programy lub instrumentów inwestycyjnych w ramach wieloletnich ram finansowych. Zgodnie z tym porozumieniem

---

1 Według danych Eurostatu produkt krajowy brutto UE zmniejszył się w 2020 r. o około 5,9 %.

2 Rozporządzenie Rady (UE) 2020/2094 z dnia 14 grudnia 2020 r. ustanawiające Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19, Dz.U. L 433I z 22.12.2020, s. 23.

3 Zgodnie z art. 5 ust. 2 decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej („decyzja w sprawie zasobów własnych") spłata kwoty pożyczonej do wykorzystania na bezzwrotne dotacje nie może przekraczać 29,25 mld EUR rocznie (w cenach z 2018 r.).

4 W pkt 150 konkluzji Rady Europejskiej z lipca 2020 r. stwierdzono również, że „wpływy z nowych zasobów własnych wprowadzonych po 2021 r. zostaną wykorzystane do przedterminowej spłaty pożyczek zaciągniętych w ramach Next Generation EU".

5 Porozumienie Międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych, Dz.U. L 433I z 22.12.2020, s. 28.

międzyinstytucjonalnym pożądane jest również ograniczenie zwiększania zasobów własnych opartych na DNB w odniesieniu do państw członkowskich. W związku z tym te trzy instytucje uzgodniły, że „będą dążyć do wprowadzenia wystarczających nowych zasobów własnych z myślą o pokryciu kwoty odpowiadającej spodziewanym wydatkom związanym ze spłatą”[6]. Komisja zobowiązała się do przedłożenia wniosku dotyczącego nowych zasobów własnych w 2021 r., tak by mogły one zostać wprowadzone najpóźniej do dnia 1 stycznia 2023 r.[7]

2. TREŚĆ WNIOSKU ZMIENIAJĄCEGO

Komisja proponuje wprowadzenie nowych zasobów własnych, tj. przyznania UE niezbędnych zasobów, w szczególności w związku z nowymi wydatkami budżetowymi na spłatę kosztów finansowania pożyczek w ramach NextGenerationEU oraz na Społeczny Fundusz Klimatyczny[8]

Zmieniony wniosek stanowi, że 25 % większości dochodów z uprawnień przeznaczonych do sprzedaży na aukcji w ramach handlu uprawnieniami do emisji będzie trafiało do budżetu UE. Obejmuje to dochody z obecnego systemu handlu emisjami dotyczącego instalacji stacjonarnych i lotnictwa, w przypadku których na aukcji sprzedawane byłyby dodatkowe uprawnienia, a także jego rozszerzenie na transport morski oraz wprowadzenie odrębnego systemu handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do transportu drogowego i budynków, zgodnie z wnioskiem dotyczącym zmiany dyrektywy 2003/87/WE[9].

Wyłączone są uprawnienia sprzedawane na aukcji przez Europejski Bank Inwestycyjny na potrzeby funduszu innowacyjnego oraz początkowego wkładu do funduszu modernizacyjnego. Dla zachowania neutralności zakres zasobów własnych obejmuje również uprawnienia, które zasadniczo są przeznaczone do sprzedaży na aukcji przez państwa członkowskie, ale w oparciu o swobodę decyzyjną państw członkowskich są przekazywane nieodpłatnie sektorowi energetycznemu, wykorzystywane do zapewnienia zgodności przez sektory objęte wspólnym wysiłkiem redukcyjnym lub sprzedawane na aukcji przez Europejski Bank Inwestycyjny na potrzeby funduszu modernizacyjnego.

Aby zminimalizować potencjalne skutki społeczne wprowadzenia handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do transportu drogowego i budynków, Komisja zaproponowała ustanowienie społecznego funduszu klimatycznego. Z funduszu tego będą korzystać gospodarstwa domowe znajdujące się w trudnej sytuacji, mikroprzedsiębiorstwa i użytkownicy transportu. Fundusz w całym okresie swojego funkcjonowania będzie

---

6 Załącznik II, lit. F.

7 Program prac Komisji na 2021 r., COM(2020) 690 final.

8 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Społeczny Fundusz Klimatyczny, COM(2021) 568 final.

9 Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii, decyzję (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i rozporządzenie (UE) 2015/757, COM/2021/551 final.

finansowany z zasobów własnych budżetu Unii, w tym od 2026 r. z dochodów z handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do transportu drogowego i budynków. Całkowita pula środków finansowych funduszu na lata 2025–2032 wyniesie 72,2 mld EUR w cenach bieżących, co odpowiada zasadniczo kwocie równoważnej około 25 % spodziewanych dochodów z nowego systemu handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do budynków i transportu drogowego w latach 2026–2032.

Zaproponowano tymczasowy mechanizm dostosowania solidarnościowego, aby złagodzić regresywne skutki nierównego rozłożenia obciążeń związanych z zasobami własnymi opartymi na handlu uprawnieniami do emisji, poprzez wprowadzenie maksymalnego wkładu w odniesieniu do państw członkowskich o niższych dochodach i wysokiej emisji dwutlenku węgla oraz minimalnego wkładu w odniesieniu do państw członkowskich o wyższych dochodach i niskim poziomie emisyjności. Pozwoli to uniknąć sytuacji, w której niektóre państwa członkowskie w okresie przechodzenia na bardziej zrównoważony model gospodarki i społeczeństwa wnosiłyby nieproporcjonalny wkład do budżetu UE w porównaniu z wielkością ich gospodarki, oraz zapewni sprawiedliwy wkład ze strony wszystkich uczestników.

W niniejszym wniosku określono, że do budżetu UE jako zasoby własne będzie przekazywana w formie wkładu krajowego część dochodów ze sprzedaży certyfikatów mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2.

Ponadto niniejszy wniosek przewiduje, że państwa członkowskie będą wnosić wkład krajowy do budżetu UE na podstawie udziału w zyskach rezydualnych największych i najbardziej rentownych przedsiębiorstw wielonarodowych, przydzielonego państwom członkowskim według nowych zasad, w przypadku gdy są one jurysdykcjami rynku końcowego, w których towary lub usługi są wykorzystywane lub zużywane, zgodnie z porozumieniem[10] w sprawie reformy międzynarodowych ram podatkowych wypracowanym przez otwarte ramy OECD/G-20 w zakresie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków. Chociaż na szczeblu międzynarodowym nadal trwają prace nad wielostronną konwencją, Komisja zapowiedziała, że w 2022 r. przedstawi wniosek dotyczący dyrektywy Rady zapewniającej spójne wdrożenie wielostronnej konwencji w sprawie częściowego nowego przydziału praw do opodatkowania.

3. RAMY PRAWNE

3.1. Decyzja w sprawie zasobów własnych

Zgodnie z art. 311 akapit 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może „ustanawiać nowe lub uchylać istniejące kategorie zasobów własnych”. Przepis ten jednoznacznie umożliwia zmianę decyzji w sprawie zasobów własnych w celu dodania nowych zasobów własnych, jak uzgodniono w porozumieniu międzyinstytucjonalnym.

[10] Oświadczenie w sprawie dwufilarowego rozwiązania w celu sprostania wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji gospodarki, projekt OECD/G-20 dotyczący erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, 8 października 2021 r.

Zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą określoną w art. 311 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada przyjmuje zmienioną decyzję jednomyślnie po konsultacji z Parlamentem Europejskim. Decyzja wejdzie w życie po jej zatwierdzeniu przez państwa członkowskie zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi.

3.2. Przepisy wykonawcze

Jednocześnie Rada musi zmienić środki wykonawcze związane z systemem zasobów własnych, aby zapewnić ich adekwatność do zakładanych celów. Ponadto w odniesieniu do wszystkich nowych zasobów własnych konieczne są nowe przepisy dotyczące udostępniania. Komisja przedstawi niezbędne wnioski w pierwszej połowie 2022 r.

2021/0430 (CNS)

Wniosek

DECYZJA RADY

zmieniająca decyzję (UE, Euratom) 2020/2053 w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 311 akapit trzeci,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W ramach NextGenerationEU, ustanowionego rozporządzeniem Rady (UE) 2020/2094[11], zostanie uruchomiona kwota 750 mld EUR w cenach z 2018 r. pozyskana na rynkach finansowych jako tymczasowy instrument odbudowy, aby zapewnić trwałą i stabilną odbudowę w całej Unii oraz ułatwić wdrażanie wsparcia gospodarczego w sytuacji nadzwyczajnej spowodowanej pandemią COVID-19, a także promować transformację ekologiczną i cyfrową.

(2) Spłata kwoty głównej takich środków finansowych wykorzystanych na wydatki w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy oraz odpowiednich należnych odsetek będzie musiała zostać sfinansowana z budżetu ogólnego Unii, w tym z wystarczających wpływów z tytułu nowych zasobów własnych wprowadzonych po 2021 r. W ramach porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 16 grudnia 2020 r.[12] Parlament Europejski, Rada i Komisja uznały znaczenie kontekstu Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy oraz stwierdziły, że „wydatki z budżetu Unii związane ze spłatą Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy nie powinny prowadzić do nieuzasadnionego zmniejszenia wydatków na programy lub instrumentów inwestycyjnych w ramach WRF". W porozumieniu międzyinstytucjonalnym stwierdzono także, że „pożądane jest również ograniczenie

[11] Rozporządzenie Rady (UE) 2020/2094 z dnia 14 grudnia 2020 r. ustanawiające Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 (Dz.U. L 433I z 22.12.2020, s. 23).

[12] Porozumienie Międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych (Dz.U. L 433I z 22.12.2020, s. 28).

zwiększania zasobów własnych opartych na DNB w odniesieniu do państw członkowskich”.

(3) Unijny system handlu uprawnieniami do emisji, ustanowiony dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[13], stanowi centralny element unijnej polityki klimatycznej. Biorąc pod uwagę ścisłe powiązanie handlu uprawnieniami do emisji z celami polityki klimatycznej Unii, należy przypisać część wynikających z niego dochodów do budżetu Unii.

(4) Zasoby własne z tytułu handlu uprawnieniami do emisji obejmują pewną część dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień we wszystkich sektorach objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE. Zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842[14] państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niesprzedawaniu na aukcji części całkowitej liczby uprawnień określonej na podstawie dyrektywy 2003/87/WE lub o przekazaniu jej i sprzedaży na aukcji na potrzeby funduszu modernizacyjnego ustanowionego na mocy tej dyrektywy. Również te uprawnienia powinny być brane pod uwagę przy obliczaniu kwoty zasobów własnych opartych na handlu uprawnieniami do emisji. Należy wyłączyć uprawnienia na potrzeby początkowego wkładu do funduszu modernizacyjnego, a także uprawnienia na potrzeby funduszu innowacyjnego.

(5) Aby uniknąć zbyt regresywnych skutków dla wkładów z handlu uprawnieniami do emisji, należy ustanowić maksymalny wkład dla kwalifikujących się państw członkowskich. Państwa członkowskie kwalifikują się na lata 2023–2027, jeżeli ich dochód narodowy brutto na mieszkańca, mierzony według standardu siły nabywczej i obliczony na podstawie danych dla Unii za 2020 r., wynosi poniżej 90 % średniej UE. W odniesieniu do lat 2028–2030 należy zastosować dochód narodowy brutto na mieszkańca za 2025 r. Maksymalny wkład należy ustalić poprzez porównanie udziałów państw członkowskich w całkowitych zasobach własnych opartych na handlu uprawnieniami do emisji z udziałem tych państw członkowskich w dochodzie narodowym brutto Unii. Należy ustanowić minimalny wkład dla wszystkich państw członkowskich, jeżeli ich udział w całkowitej kwocie zasobów własnych opartych na ETS jest niższy niż 75 % ich udziału w dochodzie narodowym brutto Unii.

(6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [XXX][15] ustanawia mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 w celu uzupełnienia unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji i zapewnienia skuteczności unijnej polityki klimatycznej. Biorąc pod uwagę ścisłe powiązanie mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 z unijną polityką klimatyczną, należy przenieść część dochodów ze sprzedaży certyfikatów do budżetu Unii jako zasoby własne.

---

13 Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

14 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

15 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [XXX] ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 (Dz.U. L […] z […], s. […]).

(7) W październiku 2021 r. otwarte ramy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju i G-20 w zakresie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków osiągnęły porozumienie co do przydzielenia uczestniczącym jurysdykcjom rynku 25 % rezydualnych zysków dużych przedsiębiorstw wielonarodowych powyżej progu rentowności wynoszącego 10 % („porozumienie otwartych ram OECD/G-20 w sprawie filaru 1"). Zasoby własne powinny polegać na zastosowaniu jednolitej stawki poboru do udziału w zysku rezydualnym przedsiębiorstw wielonarodowych, przydzielonego państwom członkowskim według nowych zasad zgodnie z [dyrektywą w sprawie wdrożenia globalnego porozumienia w sprawie nowego przydziału praw do opodatkowania].

(8) Przepisy dotyczące wkładu ze sprzedaży na aukcji uprawnień w ramach obecnego systemu handlu uprawnieniami do emisji powinny mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2023 r. Po zmianie dyrektywy 2003/87/WE przepisy dotyczące wkładu ze sprzedaży na aukcji uprawnień w ramach zmienionego systemu handlu uprawnieniami do emisji powinny mieć zastosowanie od pierwszego dnia następującego po ostatnim dniu okresu przewidzianego na transpozycję tej zmiany. Przepisy dotyczące wkładu z mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 powinny mieć zastosowanie od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia, [Przepisy dotyczące porozumienia otwartych ram OECD/G-20 w sprawie filaru 1 wchodzą w życie, gdy tylko wejdą w życie dyrektywa w sprawie wdrożenia globalnego porozumienia w sprawie nowego przydziału praw do opodatkowania i wielostronna konwencja.]

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zmiany w decyzji (UE, Euratom) 2020/2053

W decyzji (UE, Euratom) 2020/2053 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) zastosowanie jednolitej stawki w wysokości 25 % do:

1) dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 3d, 10 i 30d dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[1];

2) kwoty obliczonej przez pomnożenie rocznej liczby uprawnień, w odniesieniu do których dane państwo członkowskie stosuje którekolwiek z poniższych:

a) możliwość przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień, o której mowa w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE;

[1] Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

b) możliwość ograniczonego anulowania, o której mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842[2];

c) wykorzystanie uprawnień, o których mowa w art. 10d ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE, do sprzedaży na aukcji na potrzeby funduszu modernizacyjnego, o którym mowa w art. 10d ust. 3 tej dyrektywy;

przez średnią cenę ważoną uprawnień sprzedawanych na wspólnej platformie aukcyjnej w roku, w którym uprawnienia te zostałyby sprzedane na aukcji.";

b) w ust. 1 dodaje się lit. f) w brzmieniu:

„f) zastosowanie jednolitej stawki poboru równej 75 % dochodów ze sprzedaży certyfikatów w ramach mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [XXX][3].";

c) w ust. 1 dodaje się lit. g) w brzmieniu:

„g) zastosowanie jednolitej stawki poboru w wysokości 15 % do udziału w zysku rezydualnym przedsiębiorstw wielonarodowych, nowo przydzielonego państwom członkowskim zgodnie z [dyrektywą w sprawie wdrożenia globalnego porozumienia w sprawie nowego przydziału praw do opodatkowania[4] .]";

d) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. e) aż do roku budżetowego 2030 stosuje się następujące przepisy:

a) w przypadku gdy udział danego państwa członkowskiego w całkowitej kwocie dochodów wynikającej z zastosowania ust. 1 lit. e) jest niższy niż 75 % jego udziału w dochodzie narodowym brutto Unii, to państwo członkowskie udostępnia kwotę równą 75 % tego udziału w dochodzie narodowym brutto pomnożoną przez całkowitą kwotę dochodów wynikającą z zastosowania ust. 1 lit. e);

b) udział danego państwa członkowskiego w całkowitej kwocie dochodów wynikającej z zastosowania ust. 1 lit. e) nie może być wyższy niż 150 % udziału tego państwa członkowskiego w dochodzie narodowym brutto Unii w przypadku państw członkowskich, których dochód narodowy brutto na mieszkańca jest niższy niż 90 % średniej Unii, mierzony według standardu siły nabywczej i obliczany na podstawie danych za 2020 r. w odniesieniu do lat 2023–2027 oraz na podstawie danych za 2025 r. w odniesieniu do lat 2028–2030.

---

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

[3] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [XXX] w sprawie mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2.

[4] [Dyrektywa (UE) XXX wdrażająca porozumienie otwartych ram OECD/G-20 w sprawie filaru 1].

Dochód narodowy brutto, o którym mowa w lit. a) i b), oznacza dochód narodowy brutto w cenach rynkowych, o którym mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516[5].".

Artykuł 2

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Sekretarz Generalny Rady powiadamia o niniejszej decyzji państwa członkowskie.

Państwa członkowskie niezwłocznie notyfikują Sekretarzowi Generalnemu Rady zakończenie procedur służących zatwierdzeniu niniejszej decyzji zgodnie ze swoimi odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszego miesiąca następującego po otrzymaniu ostatniego z powiadomień, o których mowa w akapicie drugim.

Art. 1 pkt 1 lit. a) stosuje się w odniesieniu do dochodów, o których mowa w art. 3d i 10 dyrektywy 2003/87/WE, od dnia 1 stycznia 2023 r., a w odniesieniu do dochodów, o których mowa w art. 30d dyrektywy 2003/87/WE, od dnia następującego po ostatnim dniu okresu przewidzianego na transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [XXX][6] zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE.

Art. 1 pkt 1 lit. b) stosuje się od daty rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (UE) [XXX] ustanawiającego mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2.

Art. 1 pkt 1 lit. c) stosuje się od

dnia rozpoczęcia stosowania [dyrektywy w sprawie wdrożenia globalnego porozumienia w sprawie nowego przydziału praw do opodatkowania] lub

dnia wejścia w życie i stosowania konwencji wielostronnej, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

Artykuł 3

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

[5] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych oraz uchylające dyrektywę Rady 89/130/EWG, Euratom i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 (rozporządzenie DNB) (Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 19).

[6] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) XXX/XXXX z dnia dd/mm/rr.